

Hem guanyat la veritat del perquè de tot plegat

written by Josep Maria Mas | 25 de maig de 2021

Aquests últims dies han estat una veritable clarificació i depuració de les idees que en els mesos anteriors han anat emergint de tot un procés de més de deu anys. De forma permeable hem anat recordant cada un dels estadis i objectius que hem assolit i he de dir, enorgullint-me de forma contundent, ben alt, clar i fort, que nosaltres els catalans i catalanes hem guanyat.

A finals d'abril, en l'article anterior "[Partidisme tècnic o Moviment activista, tu tries quan i com vols la independència](#)" ja s'hi esmentava que més que mai i definitivament hem de soterrar la idea que els partits polítics, com a eines destinades a ocupar l'espai de gestió a les administracions públiques catalanes que mouen el pressupost de tots nosaltres, siguin els que ens portaran la independència.

Són, desgraciadament "elements" sotmesos voluntàriament a lleis contràries a la sobirania de Catalunya en la seves incontestables majories, mandat rere mandat. Per tant, seguirem votant amb les pines al nas, per estètica, per visceralitat, per la corbata o la faldilla, pel somriure, per la seriositat, per l'oratòria, per la promesa... però no pas per a ser. Votarem a gestors d'una autonomia supeditada a un estat repressor i antidemocràtic que no accepta el resultat de la sobirania popular i envia la policia a segrestar urnes i buidar de dignitat a tot un poble determinat.

La societat catalana ha descobert la infàmia i les benes han estat retirades dels ulls, les pines posades al nas i les entranyes compungides de convulsions, abans de vomitar les esperances en tots ells i les seves buides promeses. I ara, alçats, en silenci i amb la lliçó apresada, despullats de la

vergonya, és la nostra hora: l'autoorganització individual.

Som altra vegada un poble reprimit, producte dels seus líders capdavanters, que de forma fàcil han estat escapçats i no pas rellevats pels següents de forma natural i combativa. És una decisió que els partits polítics han pres i se'ls hi suposa una estratègia. Bé, doncs, no és cap estratègia. És una rendició encoberta de simbolisme independentista i retòrica miserable, que sols pretén seguir avançant en els anys i permetre la restauració de la seva "normalitat", no pas la que les decisions de la gent els hi ha encarregat.

Així doncs, no queda altre remei que fer-los al costat i autoorganitzar-nos individualment per anar ocupant espais d'estratègia personal en favor de la independència de Catalunya i foradar els murs amb culleretes de cafè si cal, però a milions, com formigues que unes a les altres s'ajuden per a fer un pont per al qual fins i tot passin els elefants. Som un poble alegre, valent i combatiu que mai serà vençut.

Ara és l'hora de no donar ni un minut de la nostra energia als gestors delegats d'Espanya en la terra conquerida i fer-nos guerrillers clandestins democràtics en autodefensa de la nostra identitat.

La independència clandestina

Hem de tornar enrere en les formes de lluita independentista, que no pas necessàriament han de ser negatives. Ans al contrari, és si més no il·lusionant, ja que ara sabem a qui tindrem al costat i si un falla, un altre el rellevarà; si un té un mal dia, un altre el cobrirà. Som i serem un poble en lluita permanent de forma imaginativa i persistent.

Els petits grups d'interessos locals patriòtics i d'estima als valors que defineixen el caràcter de Catalunya han de formar pinyes de treball, cèl·lules democràtiques de protecció dels valors i les arrels de casa nostra, teixir aliances estratègiques alienes a la política de partits i fer-se

associacions de voluntats.

Catalunya necessita un exèrcit de voluntaris i voluntàries actives, no que es quedin en la reserva com ens volen fer creure. Cap mitjà de rentada de cervells i maquinàries del desànim han de tombar la capacitat de resposta d'un poble empoderat i menys ens han de marcar agendes temporals. Som nosaltres els que els farem caminar cap on calgui. Els titelles han de ser ells, no pas la gent.

És l'hora de demostrar que tot i les seves lleis pensades i dissenyades per a anul·lar dissidències, no ens podran. Hem de creure'ns i activar allò d'on parteix tot... se'n diu sobirania popular, origen i fonament de l'organització de les democràcies lliures.

L'estratègia col·laborativa

La generositat sempre és un dels aspectes més difícils de posar sobre la taula, en el cas d'una lluita de sacrificis compartits, donat que el *resultadisme* provoca aviat un repic d'egoismes i els llaços s'esquerden amb certa facilitat mentre a poc a poc per les bandes entren elements nocius que desequilibren els equips, quan no directament són contrainformació i espionatge directament.

L'elecció dels caràcters, capacitats, experiència, motivacions, afinitats i resistències, ha de ser una prioritat absoluta per a generar espais de treball col·laboratius i autoorganitzats d'enginy i acció. Estic convençut del potencial que tornarem a demostrar, com així va ser els mesos octubristes i com aquesta estratègia va desbordar els partits que no feien més que seguir la inèrcia d'un oceà democràtic d'onades fetes de milions de gotes impossibles d'aturar, formant una fortalesa que arrasarien tot un estat en contra de la voluntat democràtica d'un poble autodeterminat en defensa dels seus principis i desitjos.

Estem davant un repte que no esperen que sigui possible i per

això hem de demostrar que ells no són els nostres amos, que nosaltres som la llibertat.

Els cercles d'influència

La influència és la qualitat i capacitat d'exercir un determinat "control" sobre el poder, per part d'algú o alguns, o alguna cosa, que pot contribuir al desenvolupament psicològic o de coneixement de la intel·ligència col·lectiva o personal.

La creació de les idees força i la seva difusió sempre ha estat capitalitzada pels mitjans de comunicació, que actuen com a cadena de transmissió d'executives de partits i aquestes d'engranatge d'un sistema al qual no sabem trobar-ne la finalitat, més enllà del control i "ordre".

Una influència vinguda de la participació ciutadana no ha de ser pas un "desordre", al contrari, ha d'esdevenir un corrent penetrant d'idees i iniciatives estratègiques encaminades a desmuntar la versió oficial dels fets que ens cuinen als despatxos i donar una alternativa al relat, per a ser avaluat per la ciutadania de forma intel·ligent, crítica, fiscalitzada i desmuntada si cal, per reformular-lo amb les eines de la democràcia directa i la intervenció en els assumptes que ens afecten diàriament.

Ens pertoca agafar les regnes del destí del mandat que hem entregat perquè no ens el perverteixin en el seu propi interès i no esdevingui una dictadura de democràcies consentides. La democràcia representativa és una eina anacrònica que permet que ens prenguin la responsabilitat qualificada de ciutadania, per a ser simplement espectadors durant quatre anys i com a màxim estar en un permanent estat de crítica estèril i ensordida.

I com a contrapunt i resum final d'aquest escrit d'apoderament, digne de tot patriota català...

Autoorganització! Per refer l'activisme popular, enfront de la gestió de l'administració.

Clandestinitat! Per prendre la iniciativa d'acció estratègica transversal i radicalment democràtica.

Estratègia! Per col·laborar com una pluja persistent d'independentisme permeable.

Influència! Per deixar de ser portats pels corrents dels abocadors i esdevenir lliures.

Som un país transversal i unit de sobirania popular legítima. Catalunya ha de liderar el moviment de la societat independentista al marge dels partits, que ens retornen al passat per a la seva pròpia supervivència i genuflexió a un estat contra el qual no poden o no volen lluitar.

Vam votar, vam guanyar i guanyarem sempre.